

Arrest

nr. 233 076 van 25 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 7 november 2018 België binnen met haar Venezolaans paspoort en verzoekt op 30 november 2018 om internationale bescherming. Op 9 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 april 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas en bent u Venezolaans staatsburger. Na het overlijden van uw vader in 2012 betrok u, intussen gescheiden, met uw beide zoons het appartement van uw ouders. In het begin had u de indruk dat u in de gaten werd gehouden. Omdat, toen u er pas woonde, u bang was dat men in uw appartement zou binnenkomen, liet u de deur vervangen. Precies onder uw gebouw bevindt zich een commandopost van de colectivos (Tres Raíces) die de wijk 23 enero en ook uw appartementsblok controleren. Hierdoor was u bang om uw kinderen op straat te laten spelen. U vreesde dat de colectivos uw kinderen konden rekruteren. In augustus 2018 vond er onderaan uw appartementsblok een vuurgevecht plaats tussen verschillende colectivos. Een verdwaalde kogel trof de ruit van uw appartement, waardoor u en uw kinderen erg bang werden. Jullie gingen op de grond liggen. Uit angst voor represailles diende u naar aanleiding hiervan geen klacht in. Naar aanleiding van dit incident besloot u maatregelen te treffen, omdat u beseftte dat u zelfs in uw appartement niet meer veilig was. Op 30 oktober 2018 vertrok uw oudste zoon naar een oom die in Chili verblijft. Zelf besloot u naar België te komen, waar uw zus verblijft. Omdat uw ex-partner niet akkoord was met het vertrek van uw jongste, nog minderjarige, zoon, liet u uw jongste zoon bij hem achter. Uw ex, die niet meteen van plan is om Venezuela te verlaten, verblijft in een iets minder gevaarlijke buurt. U verzocht hier om internationale bescherming op 30 november 2018. U verklaarde zich in uw buurt onveilig en bedreigd te voelen door de aanwezigheid van de terroriserende colectivos die overal aanwezig zijn en die regelmatig onderlinge conflicten hebben waarbij er soms toevallige slachtoffers vallen. U voegde hieraan toe dat uw jongste zoon medische zorgen en medicatie nodig heeft. Zelf lijdt u aan spierreuma. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw geboorteakte; uw echtscheidingsakte; foto's van uw appartementsblok en de aanpalende parkeerplaats die door colectivos wordt gebruikt; foto's van de schade veroorzaakt door de verdwaalde kogel; een document van seniat met informatie over uw fiscaal register dat u neerlegde om uw adres aan te tonen; de identiteitskaart van uw jongste zoon; zijn geboorteakte; zijn invaliditeitskaart; verschillende medische attesten ter staving van uw medische problemen en deze van uw zoon; drie internetartikels die u neerlegde om de veiligheidssituatie in uw wijk te illustreren; en uw reisticket en boarding pass.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst houden de door u aangehaalde motieven, met name de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, het feit dat er tussen colectivos gestreden wordt waarbij er toevallige slachtoffers vallen, het feit dat er in augustus 2018 een verdwaalde kogel het raam van uw appartement trof en het feit dat er in Venezuela geneesmiddelen-schaarste is – uw jongste zoon heeft medische zorgen nodig – (CGVS, p. 2; p. 5-6; p. 7; p. 9), geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband kan er bovendien opgemerkt worden dat u uitdrukkelijk verklaarde zelf nooit slachtoffer van doelgericht geweld geweest te zijn en nooit oppositieactiviteiten ontwikkeld te hebben en dat u persoonlijk noch met de autoriteiten noch met medeburgers problemen heeft gehad (CGVS, p. 5; p. 7; p. 9).

Betreffende uw vrees dat uw kinderen door de colectivos gerekruteerd zouden kunnen worden, erkende u dat dit vooralsnog niet is gebeurd (CGVS, p. 5). Nochtans was uw oudste zoon op het moment van

zijn vertrek uit Venezuela eind oktober 2018 reeds geruime tijd meerderjarig (verklaring DVZ, vraag 16). Bijgevolg heeft deze vrees een fundamenteel hypothetisch karakter.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen

uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Samen met uw zussen bezat u immers een appartement, dat u samen met uw kinderen bewoonde. U heeft tot voor kort kunnen werken als bakker. Bovendien werd u, toen het steeds moeilijker werd om de nodige ingrediënten te verkrijgen, ongeveer iedere maand financieel ondersteund door uw in België verblijvende zus, die ook uw vliegtuigticket naar België financierde. Deze combinatie, i.e. uw economische activiteit en de financiële ondersteuning van uw zus, volstond net om te overleven. Overigens beschikt u eveneens over een carnet de la patria (waarmee men voedingsmiddelen kan aanschaffen) en had u toegang tot de voedseldistributie van de regering (CGVS, p. 3-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Betreffende uw verklaring dat er bij gevechten tussen colectivos af en toe toevallige (dodelijke) slachtoffers vallen – één keer trof een verdwaalde kogel het raam van uw appartement – kan er herhaald worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk door de colectivos werd gevisieerd. Dat uw vensterraam werd getroffen, is, hoe onaangenaam ook, hoogstens collateral damage (CGVS, p. 2; p. 6-7) en is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Hoewel u beweerde dat er in uw zone vaak toevallige slachtoffers vielen, is het overigens opvallend dat u hiervan slechts één concreet voorbeeld kon geven (CGVS, p. 8). Voorts blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Immers, de drie internetartikels die u neerlegde om de veiligheidsproblemen in uw

wijk aan te tonen, dateren respectievelijk van 14 december 2015, 6 juni 2016 en 7 oktober 2016. Sindsdien reisde u nog (minstens) één keer naar België, i.e. van november 2017 tot februari 2018, en keerde u naar Venezuela terug zonder om internationale bescherming te verzoeken. Bijgevolg blijkt uit niets dat de veiligheidsincidenten beschreven in deze internetartikels voor u een reden waren om Venezuela definitief te verlaten. Overigens is het opvallend dat uw jongste zoon nog steeds in Venezuela verblijft en dat uit niets blijkt dat uw ex, bij wie uw zoon verblijft, aanstalten zou maken om Venezuela te verlaten (CGVS, p. 6).

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u of uw zoon in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 9), wijst het Commissariaat-generaal erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat, aan de identiteit en nationaliteit van uw jongste zoon, aan uw medische problemen en deze van uw jongste zoon, aan het feit dat uw appartement werd getroffen door een verdwaalde kogel, aan het feit dat er in uw buurt *colectivos* actief zijn en aan uw legale reis naar België wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de schrijnende en mensonterende situatie aldaar en het feit dat de overheid er niet in slaagt om voor haar in de broodnodige medische zorg en alle andere basisnoden te voorzien. Daarnaast zou verzoekster voortdurend geconfronteerd zijn geweest met de dreiging van de *colectivos* en zouden verzoekster en haar kinderen bijna het slachtoffer van willekeurig geweld zijn geworden.

Onder verwijzing naar de COI Focus “Venezuela. Situation sécuritaire” van 20 april 2018, toegevoegd aan het administratief dossier (p. 17-18), betoogt verzoekster vervolgens dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld gepleegd door de *colectivos* niet kan worden genegeerd. Zij meent dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om haar te beschermen tegen deze groep. Zij citeert in dit verband tevens uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de algemene socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Onder verwijzing naar enkele passages uit de voormelde COI Focus (p. 36-37 en 38), merkt verzoekster op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is. Voorts laat verzoekster gelden dat de High

Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018, waaruit zij vervolgens citeert, een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna zij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren, dat iedereen die kan, zelfs militairen en politieagenten, vlucht voor zijn leven, en dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen. Ten slotte wijst verzoekster erop dat volgens Human Rights Watch de autoriteiten meer en meer gewelddadig worden tegen de bevolking, waarna zij citeert uit een artikel van 3 mei 2019.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 2).

2.2.2. Op 9 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Als hoofdreden voor haar vertrek uit Venezuela vermeldt verzoekster een incident in augustus 2018 waarbij tijdens een vuurgevecht tussen *colectivos* in haar wijk in Caracas een verdwaalde kogel de ruit van haar appartement trof en zij en haar kinderen dekking zochten. Verzoekster verklaart dat haar wijk gecontroleerd werd door een commando van *colectivos* en dat zij zich hierdoor voortdurend bedreigd voelde, doch dat zij pas na voormeld incident beseftte hoe ernstig zij en haar kinderen in gevaar waren. Omwille van de onveilige situatie zou verzoeksters oudste zoon op 30 oktober 2018 naar Chili zijn vertrokken om er bij zijn oom langs vaderskant te wonen. Verzoekster besloot zelf naar België te komen, waar haar zus verblijft. Zij verklaart dat zij haar jongste zoon achterliet bij haar ex-partner omdat die er niet mee akkoord ging dat zij hem meenam naar België en omdat haar schoonbroer niet genoeg middelen had om twee vliegtuigtickets te betalen. Daarnaast voert zij aan dat haar jongste zoon medische zorgen en medicatie nodig heeft die in Venezuela niet voldoende beschikbaar zijn. Tot slot verwijst verzoekster naar de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de door verzoekster aangehaalde vluchtmotieven geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, in de mate dat deze motieven er niet op duiden dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens haar ras, nationaliteit, religie, haar behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging.

Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster persoonlijk werd gevisieerd door de *colectivos* toen die in augustus 2018 in een schietpartij verwikkeld waren en daarbij een verdwaalde kogel het raam van haar appartement raakte. Het betreft hier *collateral damage* die, hoe onaangenaam ook, geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaakt. Ook de algemene onveiligheid, in het bijzonder de gebeurlijke gevechten tussen *colectivos* in verzoeksters buurt en de omstandigheid dat verzoeksters wijk gecontroleerd wordt door een commando van *colectivos*, met alle gevolgen van dien voor verzoeksters persoonlijke bewegingsvrijheid, zijn geen elementen op basis waarvan het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in verzoeksters hoofde kan worden weerhouden. In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) uitdrukkelijk verklaarde zelf nooit het slachtoffer van doelgericht geweld te zijn geweest en nooit oppositieactiviteiten ontwikkeld te hebben en dat zij persoonlijk noch met de autoriteiten noch met medeburgers problemen heeft gehad (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 7 en 9). De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde foto's van haar appartement en van de door de kogel aangerichte schade, alsook de internetartikels over de veiligheidsproblemen in haar wijk (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten') werpen geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

Betreffende de door verzoekster geuite vrees dat haar kinderen door *colectivos* zouden kunnen worden gerekruteerd, dient te worden vastgesteld dat verzoekster bevestigde dat dit vooralsnog niet is gebeurd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Nochtans blijkt haar oudste zoon op het moment van zijn vertrek uit Venezuela eind oktober 2018 reeds geruime tijd meerderjarig te zijn geweest (adm. doss., stuk 10, verklaring DVZ, nr. 16). Bijgevolg heeft deze vrees een fundamenteel hypothetisch karakter.

Wat betreft de door verzoekster voorgehouden nood aan medische zorgen en medicatie van haar jongste zoon en de documenten die zij hieromtrent in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd, merkt de Raad op dat noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de door haar voorgelegde documenten blijkt dat haar zoon door de Venezolaanse autoriteiten of hulpverleners intentioneel een medische behandeling wordt ontzegd omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster verwijst in dit verband naar het algemene gebrek aan geneesmiddelen en de beschikbaarheid van medisch personeel in Venezuela (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 6). Dit element betreft de algemene situatie in Venezuela en wijst aldus evenmin op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Verzoekster legde in de loop van de administratieve procedure tevens een medisch rapport neer ter staving van het feit dat zij aan spierreuma lijdt. Zij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS evenwel reeds te kennen dat zij daarvoor thans geen medicatie meer neemt omdat sport de beste remedie is gebleken (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

De overige door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wijzigen niets aan de vaststelling dat zij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Immers, aan haar identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, alsook aan de nationaliteit en identiteit van haar jongste zoon en haar legale reis naar België wordt *in casu* niet getwijfeld.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan voorgaande appreciatie van haar vluchtmotieven. Nog daargelaten het gegeven dat de door verzoekster aangevoerde feiten van 2018 op zich niet worden betwist, volstaat het aanhalen van algemene informatie over het geweld in Venezuela, de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* en het gebrek aan bescherming tegen deze groep vanwege de Venezolaanse overheid niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst actueel wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de algemene onveiligheid en de dreiging van de *colectivos* in haar wijk en het incident in augustus 2018 waarbij een verdwaalde kogel haar appartement trof, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij of haar familie bij dit geweld persoonlijk werden gevisieerd.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie in het administratief dossier, uit een rapport dat zij bij haar verzoekschrift voegt en uit persartikels waaraan zij in het verzoekschrift refereert, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster aanvoert dat zij of haar zoon in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *"F.G. e.a. / Sweden"*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *"J.K. e.a. / Sweden"*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *"Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)"*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *"are not able to obviate the risk by providing appropriate protection"* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *"NA. / The United Kingdom"*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *"F.H. v. Sweden"*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *"H.L.R. / France"*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *"Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk"*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *"Y./Rusland"*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *"Saadi/Italië"*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *"Mamatkulov en Askarov/Turkije"*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *"Müslim/Turkije"*, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de *'carnet de la patria'*), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *"Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk"*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *"Salah Sheekh / Nederland"*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *"M.S.S. / België en Griekenland"*, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"Samen met uw zussen bezat u immers een appartement, dat u samen met uw kinderen bewoonde. U heeft tot voor kort kunnen werken als bakker. Bovendien werd u, toen het steeds moeilijker werd om de nodige ingrediënten te verkrijgen, ongeveer iedere maand financieel ondersteund door uw in België verblijvende zus, die ook uw vliegtuigticket naar België financierde. Deze combinatie, i.e. uw economische activiteit en de financiële ondersteuning van uw zus, volstond net om te overleven. Overigens beschikt u eveneens over een carnet de la patria (waarmee men voedingsmiddelen kan aanschaffen) en had u toegang tot de voedseldistributie van de regering (CGVS, p. 3-5). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela. Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN